

1

EEN SIMPEL VERHAAL

RUE

‘Dames, dit is een oprechte, niet-retorische vraag: hoe hebben jullie jezelf tot nu toe in leven weten te houden?’

Ik keek naar de minachtende uitdrukking op het gezicht van Nyota en dacht na over het unieke soort vernedering dat je ervaart wanneer het kleine zusje van je beste vriendin – die we regelmatig hadden geweest uit de boomhut in de achtertuin, die in het volle zicht haar snotjes had opgegeten tijdens het kerstdiner in 2009 en die we een paar maanden later hadden betrapt toen ze met een mandarijn het fenomeen tongzoenen in de linnenkast zat te oefenen – zich afvraagt hoe jij in godsnaam een productief leven kunt leiden.

Maar goed, Tisha en ik waren drie jaar ouder dan zij en dachten vroeger – volledig onterecht – dat we superieur waren. Nu de kleine Nyota een vrouw van vierentwintig was, wisten we wel beter. Ze was een wonderkind dat rechten had gestudeerd en onlangs faillissementsadvocaat was geworden. Haar uurloon was hoger dan de treurig hoge verzekeringspremie van mijn auto. Erger nog, ik volgde haar op Instagram en wist daardoor dat ze meer dan haar eigen gewicht kon bankdrukken, er geweldig uitzag in een monokini en dat ze regelmatig haar eigen focaccia met ui en rozemarijn maakte.

Nyota had me nooit teruggevolgd: een krachtige zet die zo briljant was dat ik er ’s nachts wakker van had gelegen.

‘Je kent ons, toch?’ Ik besloot om eerlijkheid boven trots te verkiezen. Tisha en ik zaten in mijn piepkleine kantoortje bij Kline met haar te facetimen, terwijl zij onze telefoonnummers waarschijnlijk niet eens had opgeslagen. Waardigheid was wel het laatste waar we ons druk om maakten. ‘We weten ons maar net te redden.’

‘Kun je gewoon antwoord geven op de vraag?’ zei Tisha mopperend. Ik voelde me onwijs op mijn nummer gezet, maar voor haar moest dit nog erger zijn. Nyota was immers háár zusje.

‘Serieus? Bel je me nu tijdens mijn werkdag om me te vragen wat een leningsovereenkomst-overdracht is? Kon je dat niet gewoon googelen?’

‘Dat hebben we gedaan,’ zei ik. Ik vertelde er niet bij dat we daar ‘in jip-en-janneketaal’ aan hadden toegevoegd. En alsnog... ‘Ik denk dat we het wel ongeveer begrijpen.’

‘Super, dan zit je goed. Ik ga ophangen, ik zie jullie met de kerst wel weer en...’

‘Maar,’ onderbrak ik haar. Het was pas begin juni. ‘De reacties van andere Kline-medewerkers doen vermoeden dat we niet helemaal snappen welke gevolgen deze leningsovereenkomst-overdracht gaat hebben.’ Ik was wel wat gewend en had er niet te lang bij stilgestaan toen de HR-medewerker achter zijn stabureau een vacaturewebsite had geopend, toen de chemici tegen me opbotsten en weer wegrenden zonder ook maar ‘oeps’ te roepen en toen mijn normaal zo dominante baas Matt me nietszeggend aankeek toen ik hem vertelde dat ik nog minstens drie uur nodig had voor het rapport waarop hij zat te wachten. Vervolgens was een technicus in tranen uitgebarsten terwijl ik mijn waterfles leegde in een kamerplant die al in de kantine stond voordat ik werd aangenomen. *Neem ‘Sanderveria’ maar mee naar huis, dr. Siebert. Het is oneerlijk als hij hier sterft, puur door wat er met Kline gaat gebeuren*, had hij gezegd.

Ik had geen idee wat er aan de hand was. Het enige wat ik wist, was dat ik dol was op mijn huidige baan. Het belangrijkste project van mijn leven was in een cruciale fase beland en ik was sociaal niet vaardig genoeg om gemakkelijk te kunnen integreren bij een ander bedrijf. De gebeurtenissen van vandaag leken een slecht voorteken. ‘Over vijf-

tien minuten is er een vergadering,’ legde ik uit, ‘en we willen van tevoren graag iets beter weten wat er...’

‘Ny, stop met dat gelul en leg het gewoon uit alsof we vijf jaar oud zijn,’ beval Tisha.

‘Jullie zijn allebei gepromoveerd,’ zei Nyota. Het was geen compliment.

‘Oké, luister goed, Ny, want dit ga je nooit zien aankomen. Wellicht moeten we dit melden bij de VN en komt het voor het strafhof in Den Haag, maar de onderwerpen “private-equitybedrijven” en “leningsovereenkomsten” zijn niet besproken tijdens onze PhD chemische technologie. Een schokkend gemis, en ik weet zeker dat de NAVO met een leger in actie zal willen komen...’

‘Kappen, Tish. Ga nou niet zo lelijk doen als je mij om een gunst wilt vragen. Rue, hoe weet je van de leningsovereenkomst?’

‘Florence heeft het hele bedrijf een e-mail gestuurd,’ zei ik. ‘Vanochtend.’

‘Is Florence de directeur van Kline?’

‘Ja.’ Dat antwoord voelde te beknopt, dus ik voegde eraan toe: ‘En de oprichter.’ Dat dekte alsnog niet de gehele lading, maar er was een tijd en een plek om de fangirl uit te hangen, en dat was niet nu.

‘Stond erin welke investeerder jullie lening heeft overgenomen?’

Ik zocht even in de e-mail. ‘De Harkness Group.’

‘Hm. Dat klinkt bekend.’ Nyota viel even stil en begon te typen. De skyline van New York glinsterde achter haar. Haar kantoor bevond zich hoog in een gebouw, duizenden kilometers en een heel universum van Austin verwijderd. Net als Tisha en ik had ze staan trappelen om Texas te verlaten. In tegenstelling tot ons was zij weggebleven. ‘Ah ja. Zij,’ zei ze uiteindelijk, terwijl ze door haar wimpers naar haar computerscherm tuurde.

‘Ken je ze?’ vroeg Tisha. ‘Zijn ze beroemd?’

‘Het is een private-equitybedrijf, geen K-popband. Maar ze zijn wel bekend binnen de tech-wereld.’ Ze beet op haar lip. Plotseling verscheen er een totaal niet geruststellende uitdrukking op haar gezicht en ik voelde Tisha naast me verstijven.

‘Dit is niet de eerste keer dat zoiets gebeurt,’ zei ik. Ik vertikte het

om in paniek te raken. Ik was een jaar eerder afgestudeerd aan de UT, de universiteit van Texas in Austin, maar werkte al voor het afronden van mijn PhD voor Florence Kline. Dit kwam me allemaal bekend voor. ‘Het management verandert zo vaak en er is continu gedoe met investeerders. Dat lost zich altijd vanzelf weer op.’

‘Ik weet niet of dat dit keer ook zo zal zijn, Rue.’ Nyota fronste. ‘Luister, Harkness is een private-equitybedrijf.’

‘Ik weet nog steeds niet wat dat betekent,’ zei Tisha mopperend.

‘Laat me dan uitpraten! Private-equityfondsen zijn... groepen mensen met heel veel geld en vrije tijd. En in plaats van dat ze als Dagobert Duck een duik nemen in hun zuurverdiende centen of hun geld op hun spaarrekening laten staan zoals jullie twee...’

‘Grappig dat je denkt dat ik überhaupt spaargeld heb,’ mompelde Tisha.

‘... gebruiken zij hun geld om andere bedrijven op te kopen.’

‘En zij hebben Kline gekocht?’

‘Nee. Kline is geen beursgenoteerd bedrijf. Je kunt er geen aandelen van kopen. Maar toen het bedrijf werd opgericht, hadden ze geld nodig voor de ontwikkeling van... ravioli? Is dat wat jullie maken?’

‘Voedsel-nanotechnologie.’

‘Tuurlijk. Laten we net doen alsof dat een echt woord is. Hoe dan ook, toen Florence haar bedrijf Kline oprichtte, kreeg ze een forse lening. Maar nu heeft de persoon die haar dat geld heeft geleend, besloten om die lening aan Harkness te verkopen.’

‘En dat betekent dat Kline het geld nu aan Harkness moet terugbetalen?’

‘Precies. Zie je wel, Rue, ik wist dat je niet volkomen nutteloos was. Mijn zus daarentegen, blijft me maar...’ Nyota maakte haar zin niet af en keek fronsend naar haar computer.

‘Wat?’ vroeg Tisha geschrokken. Nyota was er het type niet naar om halverwege een belediging haar mond te houden. ‘Wat is er?’

‘Niets. Ik lees gewoon wat bij over Harkness. Het is een gerenommeerd bedrijf. Ze richten zich op middelgrote tech-start-ups. Ik denk dat er een paar wetenschappers werken? Ze kopen veelbelovende bedrijven aan, geven ze kapitaal en steun om ze te laten groeien en ver-

kopen ze vervolgens met winst door. Het is niets voor hen om een lening over te nemen.’

Tisha kneep in mijn dij en ik legde mijn hand op de hare. Ik was niet zo van de aanrakingen, maar het heeft me nooit moeite gekost om voor Tisha een uitzondering te maken. ‘Dus het enige wat Florence nu moet doen, is Harkness de lening terugbetalen en dan hebben we niets meer met Harkness te maken?’ vroeg ik. Dat leek me een simpel verhaal. Klik die vacaturesite maar weer weg.

‘Eh, misschien in die sprookjeswereld waar jij in leeft. Veel plezier met de eenhoorns, Rue. Zoveel geld heeft Florence niet.’

Tisha hield mijn been nog steviger vast. ‘Ny, wat betekent dit? In de praktijk. Nemen zij nu het bedrijf over?’

‘Misschien. Dat hangt van het contract van de lening af.’

Ik schudde mijn hoofd. ‘Dat zou Florence nooit toelaten.’

‘Florence heeft mogelijk geen keuze.’ Nyota klonk ineens een stuk vriendelijker, en dat – juist dat – zorgde ervoor dat de angst zich voor het eerst meester van me kon maken. ‘Afhankelijk van de voorwaarden van de overeenkomst heeft Harkness mogelijk het recht om een nieuwe CTO te kiezen en flinke invloed op het dagelijkse reilen en zeilen van het bedrijf uit te oefenen.’

Als ik nu zou vragen wat een CTO is, zou ze me helemaal nooit volgen op Instagram, en dus zei ik alleen: ‘Oké. Waar komt het op neer?’

‘In het beste geval merken jullie niets van Harkness. In het slechtste geval moeten jullie een nieuwe baan zoeken. Daar kan ik nu niets over zeggen.’

Tisha vloekte zachtjes. *Florence*, dacht ik, terwijl ik ineens merkte hoe droog mijn mond was. *Waar is Florence nu? Hoe gaat het nu met Florence?* ‘Dank je, Nyota,’ zei ik. ‘Dit maakt het een stuk duidelijker.’

‘Bel me na de vergadering van vandaag, dan kunnen we er meer over zeggen.’ Dat was lief van haar, die ‘we’. ‘Maar het kan geen kwaad om je cv wat te pimpen, voor de zekerheid. Het stikt in Austin van de tech-start-ups. Kijk eens online of vraag je nerdy vrienden of zij nog iets weten. Hebben jullie eigenlijk wel vrienden, op elkaar na?’

‘Ik heb Bruce.’

‘Bruce is een kat, Tish.’

‘Dus?’

Ze begonnen ruzie te maken en ik deed mijn best om hen te negeren terwijl ik probeerde uit te vogelen hoe groot de kans zou zijn dat Tisha en ik een nieuwe baan konden vinden bij hetzelfde bedrijf. Een baan met een mooi salaris en dezelfde wetenschappelijke vrijheid als nu. Florence had me zelfs toestemming gegeven om...

Ik werd overspoeld door een angstaanjagende gedachte. ‘En onze persoonlijke projecten dan? De patenten van medewerkers?’

‘Hm?’ Nyota hield haar hoofd schuin. ‘Patenten van medewerkers? Waarvoor?’

‘In mijn geval een bio-nanocomposiet dat...’

‘Laat de spreekbeurt maar achterwege.’

‘Het is iets waardoor groenten en fruit langer vers blijven.’

‘Ah, oké.’ Ze knikte. De blik in haar ogen leek ineens een stuk warmer en ik vroeg me af hoeveel ze wist. Tisha zou haar nooit over mijn verleden vertellen, maar Nyota lette altijd goed op en had het prima zelf kunnen opmerken. Ik had immers jarenlang elke vrije minuut doorgebracht in hun huis om niet terug te hoeven keren naar het mijne. ‘Is dit jouw project? Jouw patent? En je hebt een overeenkomst waarin staat dat jij de eigenaar bent van deze technologie?’

‘Ja. Maar als Kline van eigenaar wisselt...’

‘Zolang je het zwart-op-wit hebt staan, zit het wel goed.’

Ik dacht terug aan een e-mail van Florence. Ingewikkelde woorden, een klein lettertype, digitale handtekeningen. Ik werd overspoeld door opluchting. *Dank je, Florence.*

‘Jongens, maak je niet te druk, oké? Ga naar die vergadering, jullie zijn waarschijnlijk al aan de late kant. En vergeet alsjeblieft niet om jullie cv’s te updaten. Je werkt al heel lang niet meer in een trimsalon, Tish.’

‘Donder op van mijn LinkedIn,’ mompelde Tisha, maar ze stak haar middelvinger op naar een zwart scherm. Ze leunde achterover in haar stoel en vloekte opnieuw zachtjes: ‘Fuck.’

Ik staarde voor me uit en knikte. ‘Zeg dat wel.’

‘Wij zijn mentaal niet stabiel genoeg voor baanonzekerheid.’

‘Nee.’

‘Ik bedoel, het komt wel goed. We werken in de tech-wereld. Het is alleen...’

Ik knikte weer. We waren gelukkig bij Kline. We werkten samen. Met Florence.

Florence. ‘Florence heeft me gisteravond een bericht gestuurd,’ zei ik tegen Tisha. ‘Ze vroeg of ik wilde langskomen.’

Ze keek me aan. ‘Zei ze waarom?’

Ik schudde mijn hoofd. Ik schaamde me en voelde me schuldig. *Je staat wel klaar voor je vrienden, hè, Rue?* ‘Ik zei dat ik niet kon.’

‘Waar was je... O, tuurlijk. Je driemaandelijkse seksdate. Rue Na Twaalven. O mijn god, waarom hebben we het nog niet over die gast gehad?’

‘Welke gast?’

‘Serieus? Je stuurt me een foto van het rijbewijs van een of andere vent en vraagt me dan “welke gast”? Leuk geprobeerd.’

‘Ik kon het proberen.’ Ik ging staan en probeerde niet aan diepliggende blauwe ogen te denken. Dat zijaanzicht als op een Griekse vaas, waardoor ik alleen maar naar hem kon staren. De korte bruine krullen die net iets te warrig zaten. Hij had recht voor zich uit gekeken toen hij me naar huis reed, alsof hij koste wat kost niet mijn kant op wilde kijken.

‘Heb je nog iets van hem gehoord? Even ervan uitgaande dat jij het ondenkbare hebt gedaan en hem...’ ze hapte naar adem en bracht haar hand theatraal naar haar borst, ‘je nummer hebt gegeven?’

‘Ik heb nog niet op mijn telefoon gekeken.’ Die lag nu onder in mijn rugzak, verstopt onder een extra trui, mijn waterfles en een stapel boeken die ik over twee dagen weer moest inleveren in de bibliotheek. Daar wilde ik hem laten liggen, in elk geval totdat ik me niet meer elke tien minuten zou afvragen of hij een berichtje had gestuurd.

Ik dwing mezelf graag om een beetje afstand te nemen als het op mannen aankomt.

‘Ik had naar Florence moeten gaan,’ zei ik, een tikkeltje misselijk van de spijtgevoelens.

‘Welnee. Als je moest kiezen tussen een goede neukpartij en van tevoren op de hoogte worden gebracht van deze ellende zou ik toch

willen dat je voor de orgasmes kiest. Zo vrijgevig ben ik wel.’ Tisha praatte zachter terwijl we naast elkaar door de zeeblauwe, ultramoderne gangen van Kline liepen, samen met alle andere medewerkers die onderweg waren naar de grote zaal op de begane grond. Ze glimlachten allemaal naar Tisha en knikten naar mij; beleefd, maar een stuk somberder.

Kline was begonnen als een kleine start-up en groeide al snel uit tot een bedrijf met honderden medewerkers. Ik kon alle nieuwe collega’s niet meer bijhouden. Bovendien leerde ik niet echt mensen kennen doordat ik altijd alleen aan mijn project werkte. Het lange, serieuze, afstandelijke meisje dat altijd samen was met die andere lange meid: de grappige en leuke vrouw op wie iedereen zo dol was. In Kline was het verschil in populariteit tussen mij en Tisha al net zo groot als op de basisschool. Gelukkig had ik geleerd om me daar niets van aan te trekken.

‘Helaas,’ mompelde ik, ‘er kwamen geen orgasmes aan te pas.’

‘Wat?! Hij zag er niet uit alsof hij slecht in bed zou zijn.’

‘Ik zou het niet weten.’

Haar gezicht betrok. ‘Maar dat was toch de reden dat je met hem had afgesproken?’

‘Ja, dat was wel het plan.’

‘Maar?’

‘Maar toen kwam Vincent opdagen.’

‘O, fuck Vincent. Hoe wist hij... Laat maar, ik wil het niet weten. Volgende keer, dus?’

Aangezien jij nooit twee keer hetzelfde wilt, had hij gezegd, en mijn lichaam was warm geworden toen ik het verlangen in zijn stem hoorde.

‘Weet ik niet,’ fluisterde ik oprecht. Ik voelde zelf ook wat van dat verlangen toen Tisha en ik achter in de ruimte gingen zitten. ‘Ik denk dat...’

‘Het is hier ook nooit saai, hè?’ zei een zangerige stem, terwijl het kussen links van mij inzakte. Jay was onze favoriete laborant. Of eigenlijk: de favoriet van Tisha. Ze had al snel vriendschap met hem gesloten. Omdat ik altijd bij haar was, begon ook ik onderdeel uit te maken van die vriendschap. Dat was de samenvatting van mijn sociale leven.

‘Ik zweer het je,’ zei hij, ‘als ze ons allemaal ontslaan en mijn visum wordt ingetrokken en ik terug moet naar Portugal en Sana het uitmaakt...’

‘Wat ben je toch weer lekker optimistisch, schat.’ Tisha leunde naast me grijnzend naar voren. ‘We hebben onderzoek gedaan naar deze hele situatie. Wij kunnen je vertellen wat een leningsovereenkomst-overdracht is.’

Jay trok een wenkbrauw op en de piercings die erin zaten, glinsterden in het licht. ‘Wisten jullie dat dan nog niet?’

Tisha kromp ineen en verdween weer achter me. ‘Rustig maar.’ Ik gaf een troostend klopje op haar been. ‘We doen ons gelukkig nooit beter voor dan we zijn.’

‘Wat zijn we dan? Sukkels?’

‘Blijkbaar.’

Een waterval aan rode krullen verscheen in de menigte en ik voelde de paniek in mijn borst meteen afzakken. *Florence*. De briljante, vindingrijke Florence. Zij was Kline. Ze had er keihard voor gevochten en zou niemand haar bedrijf laten afpakken. Zeker niet een of andere...

‘Wie zijn die vier?’ fluisterde Tisha, terwijl het ineens heel stil werd in de zaal. Ze keek langs Florence, naar de mensen die naast haar stonden.

‘Misschien zijn zij van Harkness?’ gokte Jay.

Ik had strak naar achteren gekamde haren en pakken verwacht, met die unieke, afstotelijke uitstraling van een *finance bro*. Maar de mensen van Harkness zagen eruit alsof ze in een andere tijdlijn voor Kline hadden gewerkt. Misschien probeerden ze ons te manipuleren met hun normale kleding, maar ze kwamen doodgewoon op me over. Benaderbaar. De vrouw met lange haren voelde zich op haar gemak in haar spijkerbroek en was tevreden met de opkomst, net als de breedgeschouderde man die net iets te dicht bij haar stond. De lange man met goed onderhouden baard keek net iets te arrogant de zaal in, maar wie was ik om over hem te oordelen? Er was mij meerdere keren meegedeeld dat ik niet bepaald warm overkwam. En de vierde man, de man die zich als laatste bij de groep voegde, die kalm naar hen toe liep, met een zelfverzekerde glimlach... Hij leek...

Het bloed stolde in mijn aderen.

'Ik haat ze nu al,' mompelde Jay. Tisha begon te lachen.

'Jij haat iedereen.'

'Niet waar.'

'Wel waar. Toch, Rue?'

Ik knikte verstrooid. Ik bleef maar staren naar de vierde man van Harkness, als een vogel gevangen in een olievlek. Mijn hoofd begon te tolleren en alle zuurstof werd uit de ruimte gezogen, want in tegenstelling tot de anderen kwam zijn gezicht me wel bekend voor.

In tegenstelling tot de anderen wist ik precies wie hij was.

2

ZE SPEELDE EEN SPELLETJE MET HEM

ELI

DE VORIGE AVOND

Ze zag er nog knapper uit dan op haar foto.

En ze had er verdomd goed uitgezien op de foto, poserend voor een pijnlijk bekend bord van de universiteit van Texas in Austin. Het was geen selfie, maar gewoon een ouderwetse foto die was bijgesneden zodat haar metgezel er niet meer op stond. Het enige wat overbleef, was een slanke, donkere arm die ontspannen over haar schouder lag. En zichzelf natuurlijk. Met een amper zichtbare glimlach. Aanwezig, maar ver weg.

Beeldschoon.

Niet dat het ertoe deed. Eli had genoeg afspraakjes gehad om te weten dat iemands uiterlijk minder invloed had op de kwaliteit van casual seks dan hetgeen waar die persoon naar op zoek was. Maar toch... toen hij aankwam in de lobby van het hotel en haar aan de bar zag zitten, rechtop op de hoge kruk, stond hij als aan de grond genageld. Hij aarzelde, ook al was zijn ontmoeting met Hark en de anderen uitgelopen en was hij een paar minuten te laat omdat hij even langs huis was gegaan om bij Tiny te kijken.

Ze dronk San Pellegrino: een verademing, gezien hun plannen voor die avond. Als ze iets anders had gedronken, was hij ongetwijfeld gaan twijfelen. Ze droeg een simpele trui met een spijkerbroek en had een prachtige houding. Ontspannen, maar toch ook koninklijk. Haar rug